

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 11 sierpnia 2015 roku, wydanym w sprawie o sygn. akt II C 1013/14, z powództwa S. P. przeciwko B. P. (1), o zwrot przedmiotu darowizny, Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi, II Wydział Cywilny:

1. oddalił powództwo;
2. przyznał i nakazał wypłacić ze środków Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi na rzecz adwokata G. K. kwotę 2.952 zł tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu.

Swoje rozstrzygnięcie Sąd I instancji oparł na ustaleniach faktycznych i rozważaniach prawnych, które przedstawiają się następująco:

W dniu 14 października 1989 roku B. i S. P. zawarli związek małżeński. W 1991 roku relacje między małżonkami zaczęły pogarszać się, kiedy pozwana była w ciąży. Rok po urodzeniu córki pozwana dowiedziała się, że jej mąż jest hazardzistą. Pozwana wielokrotnie zwracała się do kasyna z prośbą o ograniczenie mężowi dostępu do gier. Strony zamieszkiwały w Ł. przy ul. (...). Pozwana nie pracowała, zajmowała się domem i wychowywaniem córki. Powód utrzymywał rodzinę. Powód zaczął nadużywać alkoholu. Ciągi alkoholowe trwały po 3 – 4 dni. Umową z dnia 20 kwietnia 2006 roku S. P. darował swojej żonie B. P. (2) udział w spółdzielczym własnościowym prawie do lokalu mieszkalnego nr (...), położonym w Ł. przy ulicy (...) wraz ze związanym z nim wkładem budowlanym i udziałem członkowskim. Decyzję o zawarciu umowy darowizny powód podjął z uwagi na obawę o utratę mieszkania w razie kłopotów finansowych. Zawarcie umowy darowizny nie wpłynęło na relacje między stronami. Powód dalej nadużywał alkoholu. Pozwana wielokrotnie namawiała go na wizyty lekarskie. Decyzją Prezydenta Miasta Ł. z dnia 28 marca 2008 roku S. P. został wykreślony z ewidencji działalności gospodarczej. W dniu 26 sierpnia 2009 roku małżonkowie B. i S. P. zawarli umowę majątkową małżeńską, na mocy której ustanowili w swoich stosunkach majątkowych małżeńskich ustrój rozdzielności majątkowej. W dniu 1 września 2010 roku powód znajdował się w ciągu alkoholowym (pił od 4 dni). Po powrocie pozwanej i córki do domu powód zaczął krzyczeć i szarpać żonę. Córka stron stanęła w obronie matki. Powód chwycił córkę powodując u niej sińce, zagroził, że wybijie jej zęby. Pozwana i córka wybiegły z domu i wyprowadziły się do matki pozwanej. Powód zamieszkuje w mieszkaniu pozwanej do dnia dzisiejszego. Od czasu wyprowadzki pozwana reguluje należności z tytułu czynszu i gazu za lokal. W grudniu 2012 roku S. P. wystąpił do Sądu Okręgowego w Łodzi z pozwem o orzeczenie separacji. W odpowiedzi na pozew B. P. (2) wniosła o rozwiązanie małżeństwa przez rozwód z wyłącznej winy powoda oraz o nakazanie eksmisji powoda z lokalu nr (...) położonego w Ł. przy ul. (...). Wyrokiem z dnia 4 listopada 2013 roku Sąd Okręgowy w Łodzi, w sprawie XII C 2145/12 umorzył postępowanie w zakresie orzeczenia separacji i rozwiązał przez rozwód z winy męża związek małżeński S. P. i B. P. (2). Nadto Sąd orzekł eksmisję powoda z lokalu mieszkalnego nr (...), położonego w Ł. przy ul. (...). Wyrokiem z dnia 10 czerwca 2014 roku Sąd Apelacyjny w Łodzi, w sprawie I ACa 22/14, zmienił ww. wyrok w ten sposób, że oddalił żądanie pozwanej eksmisji powoda z lokalu mieszkalnego. Pismem z dnia 19 maja 2014 roku S. P. oświadczył B. P. (2), że odwołuje darowiznę poczynioną aktem notarialnym z dnia 20 kwietnia 2006 roku. Powód powołał się na rażącą niewdzięczność pozwanej polegającą na opuszczeniu go, kiedy znajdował się on w potrzebie i zażądaniu eksmisji. Oświadczenie pozwana otrzymała w dniu 21 maja 2014 roku. Powód cierpi na nadciśnienie tętnicze, leczy się na wątrobę. Obecnie nie pracuje. Przed Sądem Rejonowym dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi toczy się postępowanie z powództwa B. P. (2) przeciwko S. P. o nakazanie jego eksmisji z lokalu nr (...) położonego w Ł. przy ul. (...). Postępowanie zostało zawieszono do czasu uprawomocnienia się orzeczenia w sprawie niniejszej.

Powyższy stan faktyczny Sąd I instancji ustalił na podstawie powołanych dowodów. Sąd odmówił wiary powodowi w zakresie w jakim formułował on przyczynę, dla której pozwana opuściła wspólnie zajmowany lokal. W ocenie powoda, żona wyprowadziła się z lokalu albowiem stracił on źródło dochodów. Twierdzenia powoda nie znajdują

jednak potwierdzenia w materiale dowodowym. Jak wynika z załączonej do akt sprawy decyzji Prezydenta Miasta Ł. powód zaprzestał prowadzenia działalności gospodarczej w marcu 2008 roku, a wyprowadzka pozwanej miała miejsce dopiero we wrześniu 2010 roku. Nadto jak wynika z zeznań B. P. (2) oraz jej córki K. P. do wyprowadzki doszło z powodu nagannego zachowania powoda, który użył wobec najbliższych członków rodziny przemocy fizycznej. Nadto S. P. od wielu lat nadużywał alkoholu i był uzależniony od hazardu.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy uznał, że powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie. Wskazał, że powód wywodzi swoje roszczenie z art. 898 § 1 k.c. w zw. z art. 64 § 1 k.c. Sąd podkreślił, że zarówno w doktrynie jak i w orzecznictwie przyjmuje się, że złożone oświadczenie o odwołaniu darowizny wywołuje jedynie skutki obligacyjne (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 30 listopada 1994 roku III CZP 130/94 OSNCP 3/95 poz. 42, uchwała składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 1967 roku III CZP 32/66 OSNCP 12/68 poz. 199). Argumentował, że w celu osiągnięcia skutku rzeczowego obdarowany powinien w drodze umowy przenieść własność darowanej nieruchomości z powrotem na darczyńcę, a w razie odmowy – darczyńca, który odwołał darowiznę, może wystąpić z powództwem o zobowiązanie obdarowanego do złożenia oświadczenia woli o przeniesienie własności nieruchomości z powrotem na darczyńcę. Badając zasadność powództwa, zdaniem Sądu meriti niezbędne stało się ustalenie czy w ogóle doszło do złożenia przez powoda oświadczenia o odwołaniu darowizny, a następnie jeżeli tak, czy było ono skuteczne. Zdaniem Sądu Rejonowego złożone przez powoda oświadczenie uchybia rocznemu terminowi przewidzianemu w art. 899 § 3 k.c.. Zgodnie z powołanym przepisem darowizna nie może być odwołana po upływie roku od dnia, w którym uprawniony do odwołania dowiedział się o niewdzięczności obdarowanego. Sąd Rejonowy argumentował, że skoro powód upatruje rażącej niewdzięczności pozwanej w żądaniu jego eksmisji to podnieść należy, że takie żądanie zostało po raz pierwszy przez B. P. (2) sformułowane w odpowiedzi na pozew złożony w sprawie XII C 2145/12, czyli w dniu 25 marca 2013 roku (dowód doręczenia pisma powodowi: k. 30 zał. akt XII C 2145/12). Tymczasem oświadczenie powoda o odwołaniu darowizny zostało doręczone pozwanej w maju 2014 roku, czyli po upływie ponad roku. Upływ rocznego terminu z art. 899 § 3 k.c. powoduje wygaśnięcie możliwości odwołania darowizny. Ponadto w ocenie Sądu I instancji brak jest przesłanek do stwierdzenia, iż pozwana dopuściła się wobec powoda rażącej niewdzięczności. W doktrynie i orzecznictwie przyjmuje się, że przez pojęcie rażącej niewdzięczności należy rozumieć tylko takie czynności obdarowanego, które są skierowane przeciwko darczyńcy z zamiarem nieprzyjaznym. Znamion rażącej niewdzięczności nie wyczerpują z reguły czyny nieumyślne, a także drobne czyny nawet umyślne, ale niewykraczające w określonych środowiskach poza zwykłe konflikty życiowe (rodzinne). O istnieniu lub nieistnieniu podstaw do odwołania darowizny z powodu rażącej niewdzięczności decydują w każdym przypadku konkretne okoliczności. Zdaniem Sądu Rejonowego nie ma żadnych wątpliwości, że nie istnieją żadne podstawy do odwołania darowizny dokonanej na rzecz pozwanej. Powód przyznał, że pozwana interesowała się jego osobą, w razie problemów zdrowotnych namawiała go na wizytę lekarską. Przyznał jednocześnie, że nadużywał alkoholu, a przesłuchani w sprawie świadkowie potwierdzili jego uzależnienie od hazardu. Niewątpliwie we wrześniu 2010 roku pozwana i jej córka wyprowadziły się od powoda. Uczyniły to jednak nie z powodu niewdzięczności czy niechęci do powoda, lecz z powodu jego nagannego zachowania, które objawiło się użyciem siły fizycznej po nadmiernym spożyciu alkoholu. Decyzję o wyprowadzce pozwana podjęła w trosce o zdrowie i życie swoje i córki. Nie można uznać, że zachowanie pozwanej uprawnia S. P. do odwołania darowizny. Jeśli mówić o zachowaniu rażąco nagannym to – w ocenie Sądu meriti - miało ono miejsce, ale ze strony powoda, a nie pozwanej. Sąd podkreślił, że zawarcie umowy darowizny nie wpłynęło na relacje stron, co potwierdził świadek – K. P.. Dopiero cztery lata po zawarciu umowy doszło do wyprowadzki pozwanej. Sąd wskazał, że powód nie potrafił sformułować wobec pozwanej żadnych konkretnych zarzutów, nie wskazano także daty takich zachowań. W związku z powyższym uprawniony jest wniosek, że w ciągu roku przed odwołaniem darowizny nie wystąpiły zachowania pozwanej noszące cechy rażącej niewdzięczności.

Sąd Rejonowy przyznał i nakazał wypłacić ze środków Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi na rzecz adwokata G. K. kwotę 2.952 zł tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu.

Apelację od powyższego wyroku wniósł powód, zaskarżając orzeczenie w zakresie punktu 1.

Zaskarżonemu orzeczeniu apelujący zarzucił naruszenie art. 233 k.p.c. w zw. z art. 316 k.p.c. polegające na dokonaniu błędnej i dowolnej oceny zgromadzonego materiału dowodowego, bez jego wszechstronnego rozważenia, jego wybiórcze potraktowanie, brak należytej analizy dowodów, pobieżne, sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego ich ocenienie, co miało wpływ na treść wyroku poprzez:

- a) stwierdzenie, że to zachowanie powoda było rażąco naganne, a nie zachowanie pozwanej, która poprzez wytoczenie powództwa o orzeczenie eksmisji powoda godziła się na pozbawienie go możliwości zamieszkiwania;
- b) stwierdzenie, że to zachowanie powoda było rażąco naganne, mimo braku dowodów, które pozwalałyby przyjąć, że jego postępowanie zagrażało bezpieczeństwu byłej żony i córki;
- c) nieprawidłową ocenę sytuacji osobistej i zdrowotnej powoda, który z uwagi na występujące schorzenia wymaga pomocy i leczenia, nie jest w stanie podjąć stałej pracy, a w konsekwencji w przypadku uwzględnienia żądania pozwanej o orzeczenie eksmisji pozostanie osobą bezdomną;
- d) brak należytej oceny stosunków panujących między stronami i brak prawidłowej oceny zachowania pozwanej, która zmierza do pozbawienia powoda miejsca zamieszkania, mimo stanu zdrowia powoda;
- e) poprzestanie na oświadczeniu powoda, iż wytoczył niniejsze powództwo celem własnej obrony przed ewentualną eksmisją bez wnikliwej oceny stosunków osobistych stron.

W konsekwencji zgłoszonych zarzutów apelujący wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku, poprzez uwzględnienie powództwa w całości i orzeczenie zgodnie z żądaniem powoda;
2. zasądzenie od pozwanej lub przyznanie ze środków Skarbu Państwa kosztów pomocy prawnej świadczonej powodowi z urzędu, oświadczając, że koszty te nie zostały pokryte ani w całości, ani też w części.

W odpowiedzi na apelację pozwana wniosła o oddalenie apelacji powoda.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powoda jako niezasadna podlegała oddaleniu.

Wbrew stawianym zarzutom Sąd pierwszej instancji poczynił w sprawie trafne ustalenia faktyczne i na ich podstawie wyciągnął właściwe wnioski, które prowadziły do oddalenia powództwa. Dlatego też poczynione w sprawie ustalenia i wyciągnięte wnioski Sąd Okręgowy przyjmuje za własne, bez potrzeby procesowej ponownego ich przedstawiania w niniejszym uzasadnieniu, wyjaśniając że w takiej sytuacji należy jedynie szerzej umotywować te ustalenia i oceny, które zostały zakwestionowane w apelacji (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 października 1998r., III CKN 650/98, nie publik.).

W apelacji powód podnosił, że nie zgadza się z oceną Sądu I instancji, że uchybił on rocznemu terminowi do złożenia oświadczenia o odwołaniu darowizny.

Wskazać należy, że z mocy art. 900 k.c. odwołanie darowizny następuje przez oświadczenie złożone obdarowanemu na piśmie. Za spełniające powyższe wymagania oświadczenie Sąd Rejonowy trafnie uznał pismo powoda z dnia 19 maja 2014 roku (k. 10), doręczone pozwanej w dniu 21 maja 2014 roku (k. 11). W oświadczeniu o odwołaniu darowizny powinny być wskazane przyczyny odwołania, tj. przytoczenie tego, z jakim zachowaniem się obdarowanego należy łączyć dopuszczenie się wobec darczyńcy rażącej niewdzięczności (art. 898 § 1 k.c.). Odwołanie jest skuteczne, jeżeli dotrze do obdarowanego (art. 61 k.c.). Istotnym jest przy tym zachowanie terminu do wniesienia oświadczenia o odwołaniu, o którym mowa w art. 899 § 3 k.c. Termin ten liczony jest od dnia, w którym uprawniony do odwołania darowizny dowiedział się o niewdzięczności obdarowanego. Normy ustanowione powyższymi przepisami sprawiają,

że uprawnienia darczyńcy do odwołania darowizny z powodu niewdzięczności obdarowanego mogą być realizowane jedynie w zamkniętym przedziale czasu. Na realizację powyższego uprawnienia przewidziano termin jednoroczny, po upływie którego uprawnienie to wygasa. Ten stosunkowo krótki termin na realizację prawa przez darczyńcę jest uzasadniany potrzebą eliminowania niepewności po stronie obdarowanego. Bieg wspomnianego terminu rozpoczyna się od momentu dowiedzenia się o przyczynie odwołania darowizny, a więc powzięcia wiedzy o niewdzięcznym zachowaniu obdarowanego. Przyjąć należy, że skoro uprawniony przez jeden rok darowizny nie odwołuje, to albo obdarowanemu przebaczył, albo nie odczuł, że zachowanie obdarowanego nosi znamiona zachowania niewdzięcznego (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 26 lutego 2013 r., w sprawie I A Ca 791/12, opubl. w systemie informatycznym LEX). Przyczyny odwołania darowizny nie mogą więc stanowić te zachowania obdarowanego, o których darczyńca dowiedział się wcześniej niż na rok przed złożeniem oświadczenia o odwołaniu darowizny. Dowodzeniu przez strony i rozpoznaniu w kontekście wystąpienia przesłanek rażącej niewdzięczności podlegać mogły w sprawie niniejszej jedynie te zachowania pozwanej, które miały miejsce w okresie roku przed doręczeniem jej oświadczenia z dnia 19 maja 2014 roku. W procesie o zwrot przedmiotu darowizny z uwagi na skuteczne jej odwołanie z powodu rażącej niewdzięczności obdarowanego, sąd z natury rzeczy ogranicza się do badania, czy zaszły okoliczności wskazane przez darczyńcę w oświadczeniu, o jakim mówi art. 900 k.c. Każdy przypadek negatywnego zachowania się obdarowanego, który może być traktowany jako rażące niedbalstwo stanowi podstawę do odwołania darowizny i każdy przypadek podlega osobnemu przedawnieniu z art. 899 § 3 k.c.

Z treści pisma z dnia 19 maja 2014 roku wynika, że przyczyny „odwołania darowizny” powód upatruje w „opuszczeniu go, gdy znajdował się w potrzebie i zażądaniu nakazania jego eksmisji z tego lokalu”. Sąd I instancji uznał, że takie żądanie zostało po raz pierwszy sformułowane przez pozwaną w odpowiedzi na pozew złożony w sprawie o sygn. akt XII C 2145/12, czyli w dniu 25 marca 2013 roku. Tymczasem oświadczenie powoda o odwołaniu darowizny zostało doręczone pozwanej w dniu 21 maja 2014 roku, a więc po upływie ponad roku.

Jednakże – zdaniem Sądu Okręgowego - zachowanie pozwanej, w którym powód upatruje cech niewdzięczności, cały czas trwa (toczy się sprawa o eksmisję). W związku z tym termin roczny do odwołania darowizny z przyczyn wskazanych przez powoda został zachowany.

Natomiast Sąd Rejonowy słusznie przyjął, że nie istnieją żadne podstawy do odwołania darowizny dokonanej na rzecz pozwanej. Jak bowiem wynika ze zgromadzonego materiału dowodowego powód przyznał, że pozwana interesowała się jego osobą, w razie problemów zdrowotnych namawiała go na wizytę lekarską (k. 127). Przyznał jednocześnie, że nadużywał alkoholu (k. 127), a przesłuchani w sprawie świadkowie potwierdzili jego uzależnienie od hazardu. Niewątpliwie we wrześniu 2010 roku pozwana i jej córka wyprowadziły się od powoda z powodu jego nagannego zachowania, które objawiło się użyciem siły fizycznej po nadmiernym spożyciu alkoholu. Decyzję o wyprowadzce pozwana podjęła w trosce o zdrowie i życie swoje i córki. Z tych względów nie można uznać, że zachowanie pozwanej uprawniało S. P. do odwołania darowizny. Słusznie wskazał Sąd I instancji, że zawarcie umowy darowizny nie wpłynęło na relacje stron, a dopiero cztery lata po zawarciu umowy doszło do wyprowadzki pozwanej. Na uwagę zasługuje także fakt, że powód nie potrafił sformułować wobec pozwanej żadnych konkretnych zarzutów. W związku z powyższym zasadny jest wniosek, że w ciągu roku przed odwołaniem darowizny nie wystąpiły zachowania pozwanej noszące cechy rażącej niewdzięczności.

W uzasadnieniu apelacji powód powołuje się na wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi w sprawie I A Ca 22/14, którym został zmieniony wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi (sygn. akt XII C 2145/12) w zakresie punktu 3, w ten sposób, że oddalone zostało żądanie pozwanej o eksmisję powoda z lokalu mieszkalnego nr (...), położonego w Ł. przy ulicy (...). Skarżący jednak nie zauważa przyczyn jakie legły u podstaw takiego rozstrzygnięcia. Jak bowiem wskazał Sąd Apelacyjny „eksmisja małżonka orzeczona w wyroku rozwodowym ma charakter zupełnie wyjątkowy, uzasadniony drastycznością zachowań jednego z małżonków. Celem orzeczenia eksmisji małżonka w trybie art. 58 § 2 zd. 2 k.r.i o. jest szybkie rozłączenie rozwiedzionych małżonków (...). Regulacja ta jako kategoryczna i wyjątkowo uciążliwa powinna być stosowana szczególnie rozważnie i restryktywnie – z ograniczeniem do jedynie faktycznie rażąco nagannych zachowań małżonków w istocie uznanych za wyłącznie winnych rozkładu pożycia” (k. 99-99 verte akt XII C 2145/12). Zatem wbrew twierdzeniom apelującego nie sposób upatrywać rażącej niewdzięczności w zachowaniu

byłej żony, „która mimo znajomości stanowiska Sądu Apelacyjnego w Łodzi w zakresie żądania eksmisji powoda, wytoczyła ponownie sprawę o eksmisję”. Apelujący podnosi, że żądanie orzeczenia eksmisji wobec powoda należy uznać za sprzeczne z zasadami współżycia społecznego, przy czym nawet nie zadaje sobie trudu skonkretyzowania z jaką zasadą współżycia społecznego miałyby być sprzeczne takie zachowanie.

Podkreślić przy tym należy, że Sąd Rejonowy w oparciu o wszystkie dowody zgromadzone w toku postępowania szczegółowo przeanalizował relacje pomiędzy stronami sporu. Przeprowadzone przez Sąd I instancji postępowanie w sposób dostateczny wyjaśniło okoliczności faktyczne sprawy. Ocena dowodów - w aspekcie jej wiarygodności - została dokonana po wszechstronnym ich rozważeniu. W szczególności zastosowane kryteria oceny wiarygodności dowodów zostały przedstawione szczegółowo i przekonująco, a także w sposób, który umożliwia kontrolę instancyjną prawidłowości ustaleń i poprawności wyciągniętych wniosków. Sąd Okręgowy nie stwierdził ani błędów logicznych we wnioskowaniu, ani nieprawidłowości ocen, ani naruszenia przepisów proceduralnych w przedmiocie postępowania dowodowego.

W apelacji powód skupił się na zarzutach dotyczących naruszenia przepisu art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 316 k.p.c. podnosząc, że Sąd pierwszej instancji dokonał błędnej i dowolnej oceny zgromadzonego materiału dowodowego, bez jego wszechstronnego rozważenia, zgromadzony materiał dowodowy potraktował wybiórczo, bez należytej analizy dowodów, pobieżnie i sprzecznie z zasadami doświadczenia życiowego dokonując jego oceny.

Trzeba w tym miejscu wyjaśnić, że sąd ocenia materiał dowodowy w sposób wszechstronny, zgodny z zasadami logiki i doświadczenia życiowego. Dlatego też strona, która podważa dokonaną ocenę musi wykazać na czym polega sprzeczność dokonanej oceny z tymi zasadami logiki i doświadczenia życiowego. Nie wystarczy więc powołanie się na inną, odmienną ocenę dowodów opartą o własne przekonanie.

Ogólną zasadą procesu cywilnego jest zasada kontrydiktoryjności, zgodnie z którą strony obowiązane są dowodzić przed sądem swoich twierdzeń poprzez zgłaszanie dowodów na ich potwierdzenie. Konkretyzuje ją przepis art. 6 k.c., zgodnie z którym ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, którą wywodzi z niego skutki prawne. Tak więc, to nie na pozwanej spoczywał ciężar dowodu w sprawie, a na powodzie, który dokonał odwołania darowizny. Wobec tego, to powód obowiązany był do wykazania, że po dokonaniu darowizny pozwana zachowywała się wobec niego w sposób rażąco niewdzięczny, co uzasadniało skuteczne odwołanie darowizny. Należy też uzupełniająco wyjaśnić, że przepis art. 898 § 1 k.c., stanowiący materialnoprawną podstawę dla żądania pozwu, nie wyjaśnia, co kryje się pod pojęciem „rażąca niewdzięczność”, co wynika oczywiście z faktu zróżnicowania sytuacji życiowych. To sąd rozpoznający sprawę musi każdorazowo dokonać takiej oceny przez pryzmat norm moralnych, kierując się celami jakie realizuje umowa darowizny, w świetle zasad doświadczenia życiowego. Przy czym, nie każdy objaw zachowania sprzecznego z wolą darczyńcy, który może być uznany za niewdzięczny, uzasadnia skuteczne odwołanie darowizny. Chodzi więc o zachowanie rażąco niewdzięczne, czyli takie, które cechuje się znacznym nasileniem się złej woli, kierowanej na wyrządzenie darczyńcy krzywdy lub szkody majątkowej (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 29 sierpnia 2012r., I ACa 451/12, LEX nr 1220624).

Przenosząc powyższe uwagi na grunt przedmiotowej sprawy Sąd Okręgowy zauważa, że powód nie przedstawił żadnych dowodów, które uzasadniałyby twierdzenie, iż pozwana po zawarciu umowy darowizny dopuściła się wobec niego zachowań, które można by zakwalifikować jako rażąco niewdzięczne. Przytoczone zaś w apelacji zarzuty stanowią jedynie gołosłowną polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu Rejonowego.

Z przedstawionych względów należało podzielić ocenę, iż powód nie udowodnił, że w sposób skuteczny odwołał darowiznę uczynioną na rzecz pozwanej i dlatego jego powództwo zasadnie oddalono.

Z tych też przyczyn należało oddalić wniesioną przez niego apelację, na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu Sąd Okręgowy orzekł na podstawie § 6 pkt 5 w zw. z § 2, § 13 ust.1 pkt 1 i § 19-20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w

sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2013 roku, poz. 461, ze zm.).